

længe lever han dog vel ikke, som Minister mener jeg naturligvis — vil vise den Energi at antage en ny Embedsmand til at undersøge den Slags Sager. — Derefter gik den høitærede Minister over til at omtale Forholdene paa Færøerne. Han indrømmede Overskridelsen, altsaa Faktum, men han sagde, at det var ubilligt af mig overfor vedkommende Amtmand, at jeg ikke havde oplyst, hvad der talte til hans Undskyldning, og deriblandt nævnedes han for det Første, at Overslaget var galdt, rent galdt; men, mente den høitærede Justitsminister, det var jo egentlig ikke Amtmandens Sag, det staar han egentlig ikke til Ansvar for, det var Arkitektens Sag, og det var maaste heller ikke Arkitektens Sag, det kunde heller ikke altid siges, at han var ansvarlig for det. Det er ret interessant at høre, at der slet ikke er Noget, som har Ansvaret, ikke den, der skal bygge, ikke Bygherren, heller ikke Arkitekten, altsaa Ingen. Jeg maa imidlertid gjøre opmærksom paa, at det har jeg fremhævet; jeg fremhævede jo udtrykkelig, at en af de væsentligste Grunde til Overskridelsen var, at Overslaget var urigtigt, men det har jeg rigtignok ikke troet var en Undskyldning. Dernæst sagde den høitærede Minister, at der var forskjellige Ting, jeg glemte at nævne, som havde medført Jordhvelser. Der var den større Fragt paa Sten, som i Stedet for 2,300 Kr. havde kostet 5,600 Kr., altsaa var der en Overskridelse af 3,300 Kr., Sprengningerne havde kostet 7,000 Kr. i Stedet for 3,800 Kr., altsaa en Jordhvelse af 3,200 Kr., Formanden havde man været nødt til at betale 3,300 Kr. i Stedet for 1,800 Kr., altsaa en Jordhvelse af 1,500 Kr., det er tilsammen 8,000 Kr. Jeg er villig til, for at være ganske retfærdig, at tage de 8,000 Kr. bort, saa bliver der nemlig 50,000 Kr. tilbage. Det er nemlig saaledes med denne Sag, at Overskridelserne medføre en forøget Udgift af fra 28,000 Kr. til 58,000 Kr., og naar jeg saa er saa human at give de 8,000 Kr., saa er der 22,000 Kr. tilbage, det er omtrent det Dobbelte af Bevillingen, og Ministeren har ikke udtalt nogen særlig Misbilligelse af den paaagjældende Embedsmands Færd og har heller ikke bestridt, at det Gnefte, der er fket ved Manden, er, at han er bleven udnævnt til Dambrogsmænd, og jeg tør deraf slutte, at Moralen er den, at naar en Forberedelse af et Foretagende ikke er slettere, end at Overskridelsen kun naaer til omtrent det Dobbelte af Bevillingen, er Straffen at blive Dambrogsmænd, i Tilfælde af høiere Overskridelser vil der vante høiere Ordener. — Ministeren gik derefter over til at forsvare sin Stilling til Straffe-

loven. Han sagde, at min Klage i den Retning var fuldstændig uberettiget, thi der var slet ikke Tale om det i hans Instrux til Kassationskommissionen, som der var Tale om i Straffeloven; i Straffeloven var der Tale om Eftertjeneste af Mandfæltet som Straf, men det var der ikke Tale om her, her var Tale om Gjenindkaldelse, ikke som Straf. Nu maa jeg tillade mig for det Første at gjøre den høitærede Minister opmærksom paa, at han er ikke inde i Straffelovens Historie, og navnlig har han ikke læst Betænkningen, hvad der dog for en Justitsminister var ønskeligt, om han havde gjort. I Betænkningen staar der nemlig, at der forhandlede om en Tillægsstraf, og ved denne Forhandling om denne Tillægsstraf fremkom der Forslag om at lade Eftertjeneste træde i Stedet for den. Det var det ene Forslag, det har Ministeren læst, men ikke videre. Men derefter kommer dels et andet Forslag nemlig om at betragte den Paaagjældendes præsterede Tjeneste som ikke ydet, saa at han dømmes til Hjemsendelse (Afskydelse). Vi ere først ved Hjemsendelsen, Straffen kommer bagefter. Det andet Forslag gik ud paa en Forpligtelse til at møde i det paaagjældende Mars anden Halvdel for at begynde Tjenesten forfra. Saa siger Udvalget, at skjønt ethvert af disse Forslag efter Hvertallets Mening vilde have været at foretrække for Lovforslaget, kunde man ikke gaa ind paa noget af dem af forskjellige Grunde; man forfæstede dem derfor og satte en anden Straf i Stedet for. Ministeren har saa i sin Instrux ikke desto mindre indført Hjemsendelse af Personer, der have været idømte Fængsel ved Militæretaten i længere Tid. Jeg har gjort opmærksom herpaa for at vise, at det Forsvar, som Ministeren søger i, at der er Tale om Eftertjeneste, men ikke om Hjemsendelse, maa han frasalde, det hører ingen Steder hjemme, der er ligesaa vel i Betænkningen til Straffeloven Tale om Hjemsendelse som om Eftertjeneste, hege Dele har man modsat sig og ubeladt i Loven. Men saa siger Ministeren: Ja, men her er det ingen Straf, og i det andet Tilfælde var det Straf, og her idømmes det ikke, men afsjøres af Kassationskommissionen. Jeg tilstaar, at det er en noget sin Trøst for dem, der faae Hjemsendelse, thi hvad det egentlig kan hjælpe den Paaagjældende, at han faar at vide, at det ikke er en Dom, men blot en Beslutning af Kommissionen, og at det ikke er en Straf, men blot en Hjemsendelse, kan jeg aldeles ikke indse. Resultatet for ham bliver fuldstændig det Samme, og ikke blot for ham, men ogsaa for dem, som have været med til at give Ministeren den Lov; thi det staar jo